

Tidspunkt. Men i det foreliggende Tilfælde maa det nu yderligere bemærkes, at det aldeles ikke var det samme Finantslovforslag, om hvilket der opnaaedes Forlig, men derimod Finantslovforslaget for det følgende Aar, og de Forhold, hvorunder dette vedtoges, vare helt andre end de, der vare tilstede i Efteraaret 1881, idet der i Mai 1882 hverken var vedtagen eller kunde ventes vedtagen en midlertidig Finantslov uden bestemt Tidsbegrændsning. Efter Mindretallets Formening var det nemlig netop Vedtagelsen af en midlertidig Finantslov uden bestemt Tidsbegrændsning, der gjorde det umuligt at opnaa Enighed i Fællesudvalget i Juni 1881, fordi begge Parter mente, at en saadan Lovs eventuelle Gyldighed for hele Finantsaaret var at foretrække for de Indrømmelser, som maatte gjøres fra hver Side for at naae til en Overenskomst om en ordinær Finantslov. Fra Forliget i Mai 1882 om Finantsloven for 1882—83 lader der sig derfor aldeles ikke drage Slutninger til Muligheden af et Forlig om Finantsloven for 1881—82 i Efteraaret 1881, og Mindretallet maa derfor ikke blot „for Alvor drage i Tvivl“, at et saadant kunde være opnaaet, men maa efter de af Flertallet selv foran anførte Data endog ligesom anse det for utænkligt, at der i den sidste Halvdel af 1881 skulde kunne være opnaaet Enighed om en ordinær Finantslov. Ganske vist maa det erkjendes, at de nye paaberaabte Exempler vise, at man ikke derfra at et Forslag til en vis Tid er bleven forkastet i Rigsdagen, tør slutte, at det skulde være umuligt paa et noget senere Tidspunkt at faae det vedtaget; men naar, som i det foreliggende Tilfælde, de paagjældende Strids-spørgsmaal i Løbet af et halvt Aar (fra Marts til August 1881) have været Gjenstand for 11 à 12 Behandlinger med tilhørende Afstemninger i hvert Thing, stadig med det samme Udfald, er det dog vistnok fuldt berettiget at slutte, at der ialtfald ikke vilde kunne ventes noget andet Resultat af nye Forhandlinger, saalænge der ikke var kommet noget som helst nyt Moment frem, —

saar meget mere, som Flertallet selv udtaler, at „Folkethingets Standpunkt ved to gjentagne Opløsninger var gjort uroffeligt“, og Enighed altsaa kun kunde være opnaaet ved Landstingets fuldstændige Underkastelse under samtlige Folkethingets Fordringer. Der er efter Mindretallets Formening al Grund til at antage, at Landstingets Standpunkt, ialtsald saa længe intet nyt Moment var kommet frem, var lige saa „uroffeligt“, og Flertallet oplyser selv, at der først i Slutningen af Februar 1882, da Finantsudvalgets Betænkninger over Finantsloven for 1882—83 og Tillægsbevillingsloven for 1881—82 fremkom, kom til at foreligge Thingene fuld Oplysning om, hvorledes Regjeringen havde benyttet denne midlertidige Finantslov. Det indses derfor heller ikke, hvorpaa Flertallet støtter den Paastand, at det netop i Efteraaret 1881 vilde have været saa særdeles let at faae Landstinget til at gjøre „de fornødne Indrømmelser“ overfor Folkethingets „uroffelige“ Standpunkt, thi det forholder sig aldeles ikke saaledes, at „flere af de vigtigste Strids-spørgsmaal da maatte anses for at være bortfaldne af sig selv“. Flertallet oplyser jo selv, at Spørgsmaalet om Dækningen af Universitetets Underbalance i Henshold til den midlertidige Finantslov blev afgjort paa den Maade, som Landstinget havde anset for den rette; og hvad Panderskibet angaar, er det saa langt fra Tilfældet, at det i Efteraaret 1881 var „konstateret“, at Bygningen ikke vilde blive paabegyndt, at den paagjældende Bevilling endnu i den i Januar 1882 fra Regjeringen Finantsudvalget tilstillede Oversigt over Anvendelsen af den midlertidige Finantslov, offentliggjort i Betænkningen af 24. Februar s. N., findes betegnet med ?, hvilket, efter Finantsministeriets Skrivelse af 19. Januar 1882, betegner, at „det for Tiden er uvist, om der vil blive trukket paa dem.“ Det eneste Strids-spørgsmaal, som i Efteraaret 1881 kunde anses for bortfaldet, var altsaa Spørgsmaalet om Dyr-tidstillæget; men med Hensyn til dette var